

Cu aripi mari, în primăvara asta...

Valery Becart

În primăvara asta, fără seamăn, e-o conspirație
între verde și albastru;
se înfrățește ziua, cu tot ce-i gând și necuprins,
cu ochiul ce se-ncrede, și iată, în florile
care răsar - e-o simfonie de culoare și divin...

În primăvara asta, nefirească, e totul nou,
și parcă-i altfel și sortirea;
oriunde îți întorci privirea, e-atîta frumusețe, de
ai impresia
că cineva s-a întrecut pe sine, într-un tablou.

*

În primăvara asta, la sânul ei... e loc destul pentru
visare:
ca o cădere de albastru peste o trăire verde,
fără seamăn,
dincolo de toate...
și-adesori, te-ntreci cu soarele pe dealuri, ascuți
izvoare, și-aduni
în pumni lumina roditoare.

În primăvara asta, mereu mai uimitoare,
e-o conspirație
între teamă și speranță,
e-o încredere în tot ce universul zămislește.
Ce poți să faci?
Te-arunci în viață, cu aripi mari, îmbrățișezi
culori și timp,
și spațiu...,
și-n urma ta , întregul înflorește într-o rază:
când roșu-galben,
când verde și albastru...

16 martie 2019